

Arrest

**nr. 74 109 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 januari 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Op 23 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Djibouti-stad. U diende op 22 juli 2003 een **eerste asielaanvraag** in. Een beslissing tot weigering van verblijf werd op 12 augustus 2003 door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen. U tekende op 18 augustus 2003 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 8 september 2003. Op 19 september 2003 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 12 november 2003 diende u een schorsingsberoep in bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf (G/A 142897-17172). In december 2006 besloot u samen met uw kinderen R., Z., I. en K. terug te keren naar Djibouti omdat u via uw schoonmoeder vernam dat uw echtgenoot in 2006 overleed. U reisde naar Frankrijk alwaar u te Parijs een vlucht naar Djibouti nam. In december 2006 vestigde u zich in Quartier 7 te Djibouti-stad. U besloot op zoek te gaan naar informatie over uw overleden echtgenoot doch ontdekte dat hij mogelijks nog in leven was omdat niemand zijn overlijden kon bevestigen. De Djiboutiaanse autoriteiten hielden er niet van dat u mensen vragen stelde over uw echtgenoot. In maart 2007 verhuisde u naar de wijk Al-Mukarama te Djibouti-stad omdat de overheid uw water- en elektriciteitstoevoer had afgesloten. U vernam vervolgens dat uw echtgenoot nog in leven was en in Arsegele in de Afar-regio te Djibouti verbleef. U vernam dat uw echtgenoot nadat hij in 2002 ontslagen werd uit zijn overheidsfunctie de stad verliet en in 2003 de rebellen van het FRUD vervoegde. U informeerde bij FRUD-leden over de exacte locatie alwaar uw echtgenoot zich zou bevinden. Op 15 februari 2008 kwamen 5 soldaten naar uw woning omdat ze vernomen hadden dat u op zoek was naar uw echtgenoot. Er werd u gevraagd de schuilplaats van uw echtgenoot vrij te geven en uw kinderen werd schrik aangejaagd. U werd bedreigd en gearresteerd. Op 19 februari 2008 werd u vrijgelaten nadat u gezegd had dat u absoluut geen informatie had over de schuilplaats van uw echtgenoot. In augustus 2008 kwamen 2 soldaten naar uw woning en werd u ondervraagd over de schuilplaats en activiteiten van uw echtgenoot. In maart 2010 kwamen 4 soldaten van de criminele politie naar u toe en vroegen u waar uw echtgenoot zich bevond. U verklaarde wederom zijn schuilplaats niet te kennen waarop u mishandeld werd. Uw zoon, I., poogde tussenbeide te komen doch werd gearresteerd en naar het politiekantoor afgevoerd. Vervolgens werd uw zoon, I., overgebracht naar de Gabod-gevangenis. Uw zoon I. werd ervan beschuldigd een even subversief gedrag te vertonen dan uw echtgenoot. Na een maand in detentie verbleven te hebben werd uw zoon I. op 1 mei 2010 vrijgelaten. Op 3 mei 2010 kreeg u een politieconvocatie. Op 9 mei 2010 ging u zichzelf aanbieden en werden u alweder vragen gesteld over het reilen en zeilen van uw echtgenoot. Er werd u gezegd dat indien u uw echtgenoot niet zou aangeven u zelf zou gearresteerd worden. Op 5 juli 2010 kreeg u opnieuw een convocatie. U telefoneerde naar uw schoonbroer in Saoedi-Arabië en hij adviseerde u uw land van herkomst te verlaten. Op 28 juli 2010 reisde u naar Dire Dawa (Ethiopië). Op 31 juli 2010 nam u te Addis Ababa (Ethiopië) een vlucht van Ethiopian Airlines en reisde u samen met uw kinderen R. en Z. naar Zweden. Op 2 september 2010 vroeg u asiel in Zweden doch u werd in het kader van Dublin naar België getransfereerd. Op 13 januari 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 21 maart 2011) en het Commissariaat-generaal (dd. 28 april 2011) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde er aan toe dat u in december 2006 terugkeerde naar Djibouti en daar opnieuw problemen kende (cf. supra). U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: een politieconvocatie op naam van Loula Barreh Bouh uitgegeven op 3 mei 2010 te Djibouti-stad, een politieconvocatie op naam van Loula Barreh Bouh uitgegeven op 5 juli 2010 (of 2012) te Djibouti-stad, een schoolrapport op naam van uw zoon Zakaria Abdallah A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, een schoolrapport op naam van uw dochter R. Abdallah A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, een schoolrapport op naam van uw dochter R. Abdallah A. van het schooljaar 2008-2009 uitgegeven te Djibouti, een schoolrapport op naam van uw zoon K. A. A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, een schoolrapport op naam van uw zoon K. A. A. van het schooljaar 2008-2009 uitgegeven te Djibouti, een schoolrapport op naam van uw zoon I. A. A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, een schoolrapport op naam van uw zoon I. A. A. van het schooljaar 2008-2009 uitgegeven te Djibouti, een Djiboutiaanse identiteitskaart op naam van uw dochter N. A. A. (nr. 228278) uitgegeven op 27 mei 2009 te Djibouti, een Djiboutiaanse identiteitskaart op naam van uw zoon A.U.-H. A. A. (nr. 200997) uitgegeven op 10 maart 2007 te Djibouti, een Djiboutiaanse identiteitskaart op naam van uw dochter K. A. A. (nr. 219514) uitgegeven op 18 mei 2008 te Djibouti, een attest uitgereikt door de administratie van Dire Dawa (Ethiopië) dd. 03/08/2003 (volgens de Ethiopische Kalender – 11/04/2011 volgens de Gregoriaanse Kalender) alsook een Engelse vertaling van dit attest en een medisch attest op naam van uw dochter R. A. A. uitgereikt door Dr. Jacques G. te Beafays (s.d.).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ten eerste kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 19 september 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing geconcludeerd dat u een aantal verklaringen aflegde voor het Commissariaat-generaal die niet stroken met de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingen zaken had afgelegd alsook dat u het allerminst aannemelijk kon maken dat u werkelijk tot de politieke partij PRD/MRD zou hebben behoord (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 19 september 2003). Ten tweede dient te worden opgemerkt dat, de door u beweerde “vrees voor vervolging” omwille van uw behoren tot de politieke partij PRD/MRD die u tijdens uw eerste asielaanvraag uiteenzette danig kan gerelativeerd worden nu u beweerd in december 2006 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Djibouti. Immers, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren tegenover de Djiboutiaanse autoriteiten zoals u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde, mag men toch veronderstellen dat u niet samen met uw kinderen vrijwillig zou terugkeren naar Djibouti. Daarnaast kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u sinds uw terugkeer naar Djibouti in december 2006 geen problemen meer kende met de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw vroegere activiteiten voor PRD en MRD (p. 12) en tussen 2006 en 2010 enkel problemen kende in Djibouti omwille van uw echtgenoot zijn activiteiten voor het FRUD (p. 15). Ten derde kan worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde in december 2006 te zijn teruggekeerd naar Djibouti met behulp van documenten die u werden uitgereikt door de Djiboutiaanse ambassade in Frankrijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal in kader van tweede asielaanvraag dd. 28 april 2011, p. 6). U voegde er echter aan toe geen documenten te kunnen voorleggen die uw terugkeer naar Djibouti kunnen staven zoals vliegtuigtickets of de documenten die u beweerde gekregen te hebben van de Djiboutiaanse ambassade in Frankrijk (p. 7) hetgeen uw terugkeer naar Djibouti op losse schroeven zet. Ten vierde dient er te worden opgemerkt dat indien uw terugkeer naar Djibouti aan de realiteit zou beantwoorden – hetgeen in het licht van het voorgaande betwifelbaar is - diverse hiaten en tegenstrijdige verklaringen tijdens uw gehoren in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag in België de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen ‘nieuwe elementen’ in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag (gehoorverslag Commissariaat-generaal in kader van eerste asielaanvraag dd. 8 september 2003) dat uw echtgenoot in juni 2002 ontslagen werd in de haven omwille van etnische redenen, meer bepaald omwille van zijn behoren tot de Afar (p. 2). U voegde er tijdens uw eerste asielaanvraag aan toe dat u uw echtgenoot en 3 van uw kinderen op 22 juni 2003 voor het laatst zag toen ze samen naar het platteland in de omgeving van Toudjama trokken (p. 1-2) terwijl u op 27 juni 2003 Djibouti verliet (p. 14) met uw 4 overige kinderen. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat uw echtgenoot in 2002 ontslagen werd uit zijn overheidsfunctie in de haven omwille van het feit dat hij beschuldigd werd van lidmaatschap van de oppositiepartij FRUD (p. 9) en dat uw kinderen bij hun grootmoeder achterbleven (p. 10). U voegde er aan toe dat uw echtgenoot in 2003, vóór u Djibouti ontvluchtte, de rebellen van FRUD ging vervoegen op een u onbekende locatie (p. 10) nadat hij in maart 2003 gearresteerd werd – alsook weer vrijgelaten na 7 dagen – omwille van zijn steun voor FRUD (p. 11). De vaststelling dat u uw vervolgingsrelaas in het kader van uw tweede asielaanvraag volledig baseert op de activiteiten die uw echtgenoot gehad zou hebben bij de oppositiepartij FRUD en het feit dat uw echtgenoot de rebellen van het FRUD vervoegde op een u onbekende locatie hoewel u tijdens uw eerste asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal geen melding maakte van het feit dat uw echtgenoot ontslagen werd omwille van zijn lidmaatschap van FRUD, geen melding maakte van het feit dat uw echtgenoot gearresteerd werd omwille van zijn lidmaatschap van FRUD, geen melding maakte van het feit dat uw echtgenoot sinds 1999 sympathisant was van FRUD (p. 15), geen melding maakte van het feit uw echtgenoot in 2003 toegetreden was tot de rebellen van FRUD en geen melding maakte van het feit dat u sinds de verdwijning van uw echtgenoot en zijn hieraan verbonden toetreding tot FRUD klaarblijkelijk geen nieuws noch contact meer had met uw echtgenoot (p. 14) ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas in het kader van uw tweede asielaanvraag. Daarenboven beweerde u niet te weten waar het letterwoord FRUD voluit voor staat (p. 9-10) en kon u niet toelichten welke functie of positie uw echtgenoot uitoefende bij het FRUD (p. 15). Ten vijfde dient erop gewezen te worden dat de verklaringen die u ten aanzien van de Zweedse asielinstanties en in het kader van uw twee asielaanvragen in België aflegde belangrijke incoherenties vertonen met betrekking tot vrijwel alle essentiële elementen van uw asielrelaas, met name uw nationaliteit en identiteit. Tijdens

uw opeenvolgende asielaanvragen in **België** verklaarde u steeds Loula Barreh Bouh te heten en de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten. Tijdens uw asielaanvraag in **Zweden** beweerde u daarentegen Nima I. Sobane te heten en de Somalische nationaliteit te bezitten. U gaf tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag toe dat u in Zweden loog over uw nationaliteit, identiteit en de identiteit van uw kinderen (p. 16-17). Deze verklaringen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde nieuwe feitenrelaas in het kader van uw tweede asielrelaas. Wat betreft de door u voorgelegde politieconvocatie op naam van L. B. B. uitgegeven op 3 mei 2010 te Djibouti-stad en de door u voorgelegde politieconvocatie op naam van L. B. B. uitgegeven op 5 juli 2010 (of 2012) te Djibouti-stad kan gezegd worden dat hier, gezien de bedrieglijkheid van uw verklaringen (cf. supra), geen geloof aan kan worden gehecht. Wat betreft het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw zoon Z. A. A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw dochter R. A. A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw dochter R. A. A. van het schooljaar 2008-2009 uitgegeven te Djibouti, het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw zoon K. A. A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti, het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw zoon K. A. A. van het schooljaar 2008-2009 uitgegeven te Djibouti, het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw zoon I. A. A. van het schooljaar 2007-2008 uitgegeven te Djibouti en het door u voorgelegde schoolrapport op naam van uw zoon I. A. A. van het schooljaar 2008-2009 uitgegeven te Djibouti kan gezegd worden dat deze documenten los staan van uw asielrelaas en geenszins een bewijs vormen van de door u beweerde persoonlijke terugkeer naar Djibouti in december 2006. Wat betreft de door u voorgelegde Djiboutiaanse identiteitskaart op naam van uw dochter N. A. A. (nr. 228278) uitgegeven op 27 mei 2009 te Djibouti, de door u voorgelegde Djiboutiaanse identiteitskaart op naam van uw zoon A.U.-H. A. A. (nr. 200997) uitgegeven op 10 maart 2007 te Djibouti en de door u voorgelegde Djiboutiaanse identiteitskaart op naam van uw dochter K. A. A. (nr. 219514) uitgegeven op 18 mei 2008 te Djibouti, kan slechts gezegd worden dat u en uw kinderen hun Djiboutiaanse nationaliteit waarschijnlijk is. Wat betreft het door u voorgelegde attest uitgereikt door de administratie van Dire Dawa (Ethiopië) dd. 03/08/2003 (volgens de Ethiopische Kalender – 11/04/2011 volgens de Gregoriaanse Kalender) alsook een Engelse vertaling van dit attest en het door u voorgelegde medisch attest op naam van uw dochter R. A. A. uitgereikt door Dr. Jacques Gillet te Beaufays (s.d.) kan slechts gezegd worden dat deze documenten volledig los staan van de door u beweerde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de "schending aan van de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke; de motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel; de beoordelingsfout" aan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist en meent

dat deze fout beoordeeld werden, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoekster wenst op te merken dat de redenen waarom zij in 2003 een eerste keer asiel aanvraag in België volledig los staan van haar actuele vrees en de redenen waarom zij een tweede keer de bescherming van de Belgische autoriteiten vroeg. *“Uit het feit dat tegenpartij van mening was dat verzoekster bedrieglijke verklaringen had afgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag had afgelegd wat zij betwist - kan niet worden afgeleid dat haar verklaringen ter staving van haar tweede asielaanvraag (eveneens) bedrieglijk zouden zijn”*.

3.3. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden en dat de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bevestigd door verzoeksters handelwijze achteraf. Niet enkel is ze naar Djibouti teruggekeerd waardoor ze haar subjectieve vrees zelf ontkent, maar tevens blijkt dat haar vrees ongegrond was nu de Djiboutese autoriteiten verzoekster na haar terugkeer niet hebben aangesproken over, laat staan vervolgd voor de feiten die ze had aangevoerd bij haar eerste asielaanvraag. De duur van verzoeksters verblijf in België kan dit bezwaarlijk vergoelijken nu verzoekster niet aantoonde dat deze politieke oppositie thans niet meer aan de orde is in Djibouti. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster bij haar terugkeer niet werd vervolgd voor de feiten aangebracht tijdens haar eerste asielrelaas. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen gevlucht te zijn in 2003 en verzoekster aldus enkel vrijwillig geïmmigreerd was naar Europa, kan evenmin geloofd worden dat ze haar drie kinderen diende achter te laten in Djibouti en al evenmin dat verzoekster, zoals ze beweerde bij haar eerste asielaanvraag, niet zou geweten hebben waar deze kinderen verbleven. Dat ze thans stelt dat ze haar kinderen achterliet bij hun grootmoeder kan dan ook niet verbazen.

3.4. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag niet zou geweten hebben dat haar echtgenoot andere problemen had. Immers verzoekster verbleef nog een jaar na het ontslag van haar echtgenoot in Djibouti zodat kan worden aangenomen dat ze de reden kende van dit ontslag te meer nu een ontslag om etnische redenen geheel verschillende oorzaken en individuele of collectieve gevolgen heeft dan een ontslag omwille van persoonlijke politieke oppositie. Evenmin kan aangenomen worden dat verzoekster niet zou geweten hebben of haar echtgenoot bij de rebellen aansloot en welke mogelijke gevaren die daaraan verbonden zijn. Verzoeksters tweede asielrelaas komt dan ook verzonnen voor. Ten slotte en niet in het minst, ontkent verzoekster de waarachtigheid van haar tweede asielaanvraag door haar eigen handelwijze in 2010. Immers ziet de Raad niet in waarom verzoekster, indien haar echtgenoot inderdaad bij de FRUD aansloot en verzoeksters gezin in gevaar was, zij dit niet heeft verklaard in Zweden. Door de vaststelling dat verzoekster van naam en nationaliteit veranderde, bevestigt ze zelf de onwaarachtigheid van haar tweede asielaanvraag.

3.5. Verzoekster legt twee politieconvocaties neer. Documenten zijn slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Aangezien verzoeksters asielmotieven geheel ongeloofwaardig zijn kan niet worden aangenomen dat ze vervolgd werd in Djibouti. De politieconvocaties kunnen deze ongeloofwaardigheid niet herstellen. Immers het volstaat niet documenten neer te leggen, verzoekster moet aannemelijk maken dat hieraan bewijswaarde kan gehecht worden. Dit is niet het geval.

3.5.1. Ten overvloede, indien aannemelijk is dat verzoekster samen met haar kinderen naar Djibouti vertrokken is in 2006, dan toont ze niet aan dat ze er aanhoudend verbleef tot haar vertrek in 2010. De bestreden beslissing stelt terecht dat enkel het verblijf van haar kinderen uit hun schoolattesten kan blijken. Aangezien verzoekster geen problemen heeft met haar overheid is immers niet aannemelijk dat ze geen identiteitsdocumenten en paspoort neerlegt.

3.5.2. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en te verwijzen naar de algemene rapporten dienaangaande toegevoegd aan het verzoekschrift, om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK